

Deze tentoonstelling presenteert drie kunstenaars van verschillende leeftijd, elk met hun eigen achtergrond geworteld in een verschillende werkelijkheid maar met een vergelijkbare artistieke houding: Nate Lowman (°1979), Dan Colen (°1979) en Rob Pruitt (°1964). Deze drie kunstenaars wonen en werken allen in New York.

Als zonen van de meesters van de Amerikaanse kunst getuigen elk van deze kunstenaars van een connectie met de pop art, van het overnemen van elementen uit het minimalisme, van invloeden van *Marcel Duchamp*, *Jean-Michel Basquiat*, *Richard Prince*, *Mark Rothko* en *Andy Warhol*, hoewel hun kunst tegelijk duidelijk hedendaags is. Zij richten zich, elementen overnemend vanuit verschillende lagen van de werkelijkheid, resoluut op het nu, en zonder de lessen te vergeten, maken zij desalniettemin aanspraak op de erfenis van het verleden. Samen vertegenwoordigen deze kunstenaars een interessant perspectief op de Amerikaanse hedendaagse kunst en samenleving.

Dan Colen is een “downtown” New Yorker, wat duidelijk blijkt uit zijn artistieke attitude en zijn gebruik van graffiti en materialen zoals kauwgom of geplette bloemen. Voor de berucht geworden sculptuur *Untitled (Vete Al Diablo)* (2006) bekladde hij een menhir-achtige steen met graffiti en vogelpoep, zo een monument creërend voor de gemarginaliseerde achterbuurten van de grootstad. Eén van de voor Dan Colen belangrijkste concepten is de notie van “Everything and Nothing” (*Alles en Niets*), een soort dualisme dat hij in zijn leven altijd aanwezig acht, waarbij het ene wordt gezien als tegengesteld en toch gelijk aan het andere; denk bijvoorbeeld aan de manier waarop iemand iets tracht te doorgronden, en daarbij zowel zin als onzin gaat betrekken in het denkproces.

Nate Lowman houdt van taal; zijn werk inspireert zich op elementen uit de beeldtaal van de pop art, op politiek wangedrag, op de vernietiging van het milieu, op allerlei mogelijke wreedheden, op massaconsumptie. Hij beschrijft de Amerikaanse samenleving met sarcasme en donkere humor. Nate Lowman reflecteert over de beroemdheidcultus in Amerika, over de macht van wapens en de cultuur van het geweld, met haar kogelgaten en plaatsen van delict. Hij heeft het over wreedheid en banaliteit en een gevoel van onrechtvaardigheid, maar altijd met humorvolle ironie.

Rob Pruitt slaagt er door middel van een eclectische benadering – en gebruik makend van ironie, visuele impact en dubbelzinnigheid – het publiek te shockeren. Een aantal van zijn bekendere werken zijn *The Cocaine Buffet*, de glitter pandaschilderijen, de dinosaurussen, *101 Art Ideas You Can Do Yourself*. Zijn concept heeft te maken met de notie dat iedereen kunst kan maken, dat er niets mysterieus aan is, dat kunst toegankelijk is; “kunst gaat echt enkel over het ontwikkelen van een gevoeligheid voor je omgeving en het leveren van commentaar over de wereld waarin je leeft op een mooie manier”. Hij reikt ons een uitgangspunt aan dat we kunnen ontdekken en verder uitwerken.

Het is één van de doeleinden van de tentoonstelling om oudere en nieuwe werken met elkaar in dialoog te laten treden, om een progressieve lijn van creativiteit te presenteren, om duidelijk te maken hoe het werk van deze kunstenaars doorheen de tijd evolueert en hoe alles voortdurend verandert. Dit is de reden waarom de werken van de kunstenaars niet worden gepresenteerd als individuele stukken, maar eerder als series die een bepaalde periode van het leven voorstellen, of een bepaalde manier van kijken naar de werkelijkheid illustreren.

Elke kunstenaar heeft een specifieke eigenheid; zelfs als ze een gemeenschappelijke artistieke houding delen, gaat hun werk in verschillende richtingen. Hier en daar vallen overeenkomsten te bespeuren, maar de verschillen tussen hen zijn nog duidelijker. Hun benadering van pop art, hun ironie, de invloeden van het minimalisme, het concept van “alles en niets”, en vooral de beeldtalen die ze hebben ontwikkeld, zijn duidelijk eigen. Het tentoonstellingsproject in het Museum Dhondt-Dhaenens tracht een fysieke emotie op te wekken. Ze willen een totale ervaring creëren: de ruimte wordt een allesomvattende installatie.

Het werk van elke kunstenaar wordt gepresenteerd in een directe dialoog met dat van anderen; bezoekers kunnen in de opeenvolgende ruimtes de werken vergelijken, proeven van de verschillen en de overeenkomsten en ervaren wat hen verbindt en wat hen onderscheidt. Schilderijen, sculpturen en installaties worden samengebracht om zo het publiek te betrekken bij een allesomvattende kunstbeleving.

Maria Nicole Terlizzese